

BILLY BONES

JONNE * KRAMER

MET ILLUSTRATIES VAN K. J. MOUNTFORD

DeP

‘Een verhaal vol lef over strijden en doorzetten!’

– Josien de Kruijk, Boekhandel Meester Mokka

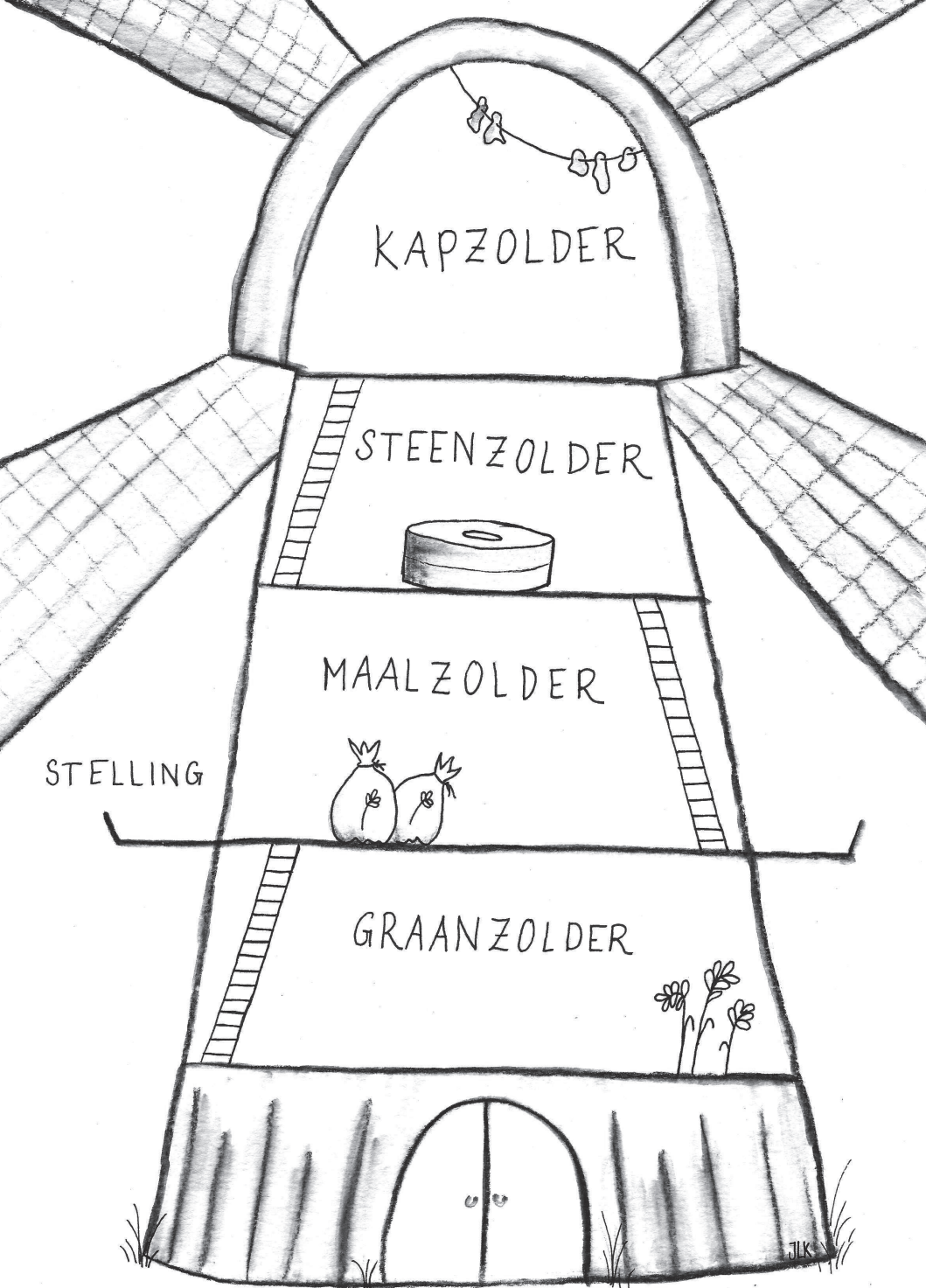
JONNE KRAMER

Met illustraties van K.J. Mountford

**BILLY
BONES**

*‘Ik verzeker je met mijn hand op mijn hart:
ik heb nooit de naam van een lafaard gehad.’*

– Robin Hood

DOORSNEDE VAN DE MOLEN

INHOUDSOPGAVE

Het meisje van de molen 11

Krentenbollen 19

De lege bakkerij 30

Met blote benen draaien 34

Zwarte rook 47

Waar brood is, is meel 58

Schuld 66

De molenaarsknecht 73

Een oude bekende 79

Zilver 90

De burgemeester 103

Zo zacht als fluweel 116

Een harnas 128

In het donker 134

Jonas 139

Dop kan alles 147

De muur 152

R... Ro... 161

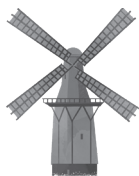
Verborgen 165

Op heterdaad 174

De slechterik 180

Het beste wat het dorp ooit is overkomen 190

De molen van het meisje 199

HET MEISJE VAN DE MOLEN

‘Ik heb het niet expres gedaan!’ roept Dop naar de molenaar. Het meel zit overal: in haar zwarte vlechten en op haar gezicht, over haar tuinbroek en op haar armen. Ze lijkt net een sneeuwpop.

De molenaar kijkt haar vanuit de deuropening aan. ‘Geeft niks, meisje. Zo gaat dat. Meestal is de wind onze vriend, maar hij gooit ook weleens wat om.’ Hij glimlacht.

Dop zegt maar niet dat het niets met de wind te maken had dat ze net een grote berg meel op de grond liet vallen.

‘Maar je moet het wel weggooien, hoor,’ gaat hij verder. ‘Meel dat op de grond heeft gelegen kunnen we niet meer verkopen. Dat is vies.’

Dop knikt.

Terwijl de molenaar weer door een klein deurtje naar de stelling verdwijnt, zucht Dop van opluchting. Het is drie weken na haar elfde verjaardag. Sinds die dag is ze in dienst bij de molen, want elf is de perfecte leeftijd om te beginnen met het vak, en dit is al de zoveelste keer dat er iets fout gaat. Maar de molenaar heeft veel geduld met haar, en ze leert snel. Hij noemt haar een natuurtalent. Om kleine foutjes grinnikt hij, zolang ze maar voorzichtig is bij de grote, ratelende spillen en de draaiende maalstenen.

Dop slaat het meel van haar kleren en stapt ook naar buiten. De molenaar kijkt over de reling naar het dorp dat in de verte ligt. De molen staat op een heuvel, afgelegen en hoog, om de beste wind te kunnen vangen. Ernaast staat een kleine houten hut met grote vierkante ramen. Dat is het winkeltje waar ze vroeger meel verkochten.

De helling is begroeid met hoog gras en wilde planten, en aan de voet van de heuvel woont de molenaar, samen met Dop en zijn zoon Leo, in een wit huis. Dop woont nog maar net bij hen, maar ze heeft zich nog nooit ergens zo thuis gevoeld als hier.

Vanaf het huis lopen er twee modderige paden, het ene in de richting van de graanvelden in het westen, het andere richting het dorp.

‘Morgen hebben we genoeg meel voor de bakkers,’ zegt de molenaar.

Dop knikt.

‘Wil jij het bij ze langsbrengen in de middag?’

‘In mijn eentje?’

‘Ja, met Aafje. Dan ga ik ondertussen hier verder. Ik zal de bestellingen duidelijk voor je opschrijven, dan weet je welke zakken naar welke bakker moeten.’

Dop kijkt naar het ezeltje dat in de tuin bij het huis staat. Aafje is oud en snuffelt verveeld aan de struik met grote witte bloemen die tegen het huis aan groeit. Ze heeft met haar kar de weg van de molen naar de bakkers al ontelbaar veel keren gelopen. Heen en terug, terug en heen, elke week weer. Zolang de molen draait, is er werk aan de winkel, en dat weet Aafje ook.

‘Goed,’ knikt Dop.

De zon gaat bijna onder, en de lucht kleurt tussen oranje en roze in. Het gezicht van de molenaar is ernstig en dromerig tegelijk, zoals wel vaker. Zijn baard krult alle kanten op, zijn pet staat scheef op zijn hoofd. Hij tikt met zijn klomp tegen de grond, waardoor zijn buik een beetje wiebelt.

Dop glimlacht. Ze kijkt langs de molenaar naar de wieken, die aan de voorkant van de molen langzaam draaien.

Toen ze klein was, wandelde ze soms van haar huis naar de molen, gewoon, om in het gras te zitten. Dan keek ze hoe hard de molenaar aan het werk was, en hoe rustig de wieken kalme rondjes draaiden. Ze kon er uren naar staren.

Soms maakte ze een praatje met de molenaar – ze mocht zelfs een keertje binnen kijken. Of ze plukte wat paardenbloemen en voerde die aan het ezeltje. Dan giechelde ze bij elke stengel die ze gaf, nerveus dat ze in haar vingers gebeten zou worden.

Maar het liefst keek ze vanuit het hoge gras naar die vier gigantische, draaiende wieken, totdat het ging schemen. Dan holde ze het dorp weer in – van de heuvel af ging dat lekker snel – en was ze net op tijd thuis voor het eten. Haar vader werd meestal woedend als ze vertelde wat ze had gedaan, omdat ze niet met vreemden mocht praten. En haar moeder werd kwaad om de modervlekken op haar jurk en de grassprietten in haar haar.

Dop lacht bij de herinnering en veegt haar vieze handen af aan haar trui. Ze moesten haar nu eens zien.

‘Ruim je je troep nog even op, Doppie?’ zegt de molenaar terwijl hij zich omdraait om terug naar binnen te gaan. ‘Of dacht je dat de wind dat voor je ging doen?’

‘Als ik het lang genoeg laat liggen wel, ja...’ zegt ze met een brutale grijns.

De molenaar lacht breed en bukt om door het deurtje te stappen. ‘We eten over een halfuur.’

Dop kijkt nog even snel of ze het huis van haar ouders kan zien, maar het is te donker. Er gaan al wat lampen aan in het dorp. Het dorpsplein bij de kerk ziet er zelfs vanaf zo ver weg gezellig uit. Maar heimwee heeft Dop niet.

De wind waait opeens om haar oren en trekt aan haar vlechten. De wieken beginnen piepend sneller te draaien, de tandwielen in de molen ratelen harder. Dop ademt diep in. Deze zomeravond ruikt naar kamille en klaprozen en naar de naaldbomen uit een bos ver weg. Het hout van de molen kraakt.

‘Er is werk aan de winkel,’ zucht Dop tevreden.

Als ze zich omdraait naar de deur, ziet ze dat het lichtje in de kapzolder aan is. Het allerbovenste kamer-tje. Gisteren zag ze het ook al, maar ze vergat de molenaar eraan te herinneren om het uit te doen. Straks dan, neemt ze zich voor.

Terwijl de molenaar in de keuken een grote pan aardappels op tafel zet, zet Dop er borden omheen. Ze neuriet een liedje. Haar tuinbroek heeft ze bij haar schouders losgemaakt en om haar middel geknoopt, zoals elke avond na een dag hard werken.